

IPCC har ensidig mandat om menneskeskapte klimaendringer

Ole Henrik Ellestad* og Martin Hovland*

FNs klimapanel (IPCC) er en politisk organisasjon med et ensidig mandat om å vurdere informasjon med risiko for menneskeskapte klimaendringer og foreslå nødvendige tiltak. De profilerer seg som en vitenskapelig organisasjon, men har en sammenblanding av politikk og vitenskap, med aktiv deltagelse fra politikere og myndigheter i utarbeiding av de vitenskapelige rapporter.

IPCCs mandat

I klartekst reduseres dette til kortversjonen: «IPCCs rolle er å vurdere den vitenskapelige informasjon relevant for å forstå risiko for menneskeskapte klimaforandringer, samt mulige virkninger, tilpasning til og avdemping av disse». Det står ingenting om at man skal vurdere naturlige variasjoners andel av endringene. IPCC har gjennom over 15 år konkludert at: *mer enn halvparten av klimaendringene er menneskeskapte*. Deres vurdering av naturlige variasjoner har i hovedsak vært bagatellmessig, langt mer enn anerkjente forskere innen de respektive fagfelt hevder.

IPCC profilerer seg som en vitenskapelig organisasjon, men er i realiteten en del av det politiske FN-systemet under UNEP (miljø) og WMO (meteorologi) med øverste organ UN Framework Convention on Climate Change (UNFCCC). IPCCs rolle eller mandat er gitt i deres «Principles Governing IPCC work»: 2. «*The role of the IPCC is to assess on a comprehensive, objective, open and transparent basis the scientific, technical and socio-economic information relevant to understanding the scientific basis of risk of human-induced climate change, its potential impacts and options for adaptation and mitigation. IPCC reports should be neutral with respect to policy, although they may need to deal objectively with scientific, technical and socio-economic factors relevant to the application of particular policies.*»

IPCCs arbeidsmetoder

Det politisk oppnevnte IPCC vil, med basis i mandatet og FNs regelverk for representasjon, velge komitemedlemmer blant de myndighets-anbefalte representanter fra de enkelte land. Dessuten beskriver de prosedyrene de bruker for å konkludere og offentliggjøre sine mange utsagn. I **Procedures**, under punkt 11 i deres «Principles...», her står det: «11. *Conclusions drawn by IPCC Working Groups and any Task Forces are not official IPCC views until they have been accepted by the Panel in a plenary meeting.*» De vedtar først «**Summary for Policymakers**» (SPM, [KN 152](#)) med regjeringsrepresentanter fra alle deltagerland i tillegg til forskere. Deretter tilpasses og utgis de vitenskapelige rapporter lenge etterpå. På den måten blir «SPM» dominerende i mediene.

Ved å sammenligne «SPM» og det vitenskapelige grunnlaget ser vi tydelig at det er plenumsmøtet og ikke faglige vurderinger inne i rapportene som preger konklusjonene. Allerede i de enkelte kapittelutkast fra de valgte ledende forfattere skjer en anrikning som forsterkes i konklusjoner, og frem til «SPM» som fremstår med stor grad av politisering.

Meget kritisk evaluering av IPCCs organisasjon

Det er derfor ikke overraskende at evalueringen av IPCC som organisasjon, selv uten en eneste IPCC-kritiker, likevel konkluderte med: manglende vitenskapelige

prosesser (bl.a. manglende pro et contra argumentasjon av de ulike teorier som står mot hverandre), manglende bruk av usikkerhet og formidling av denne, blanding av roller og sammenblanding av vitenskap og politikk.

Rapporten ga ingen eksempler, men et av de faglig tydeligste er «Hockeykølla» som fjernet den Lille istid og Middeldaldervarmen. Her utnevnte IPCC Michael Mann som kapitelforfatter. Som forventet prioriterte han sitt eget arbeid. Bukken passet havresekken ([KN 228](#)). Vi kan supplere med en rekke feil og dementier av markedsførte alarmende effekter som er dementert ([KN 237](#)). «Hot spot» høyt oppe i atmosfæren over tropene skulle være teoriens bevis, men den ble ikke observert. Så da konstruerte man den ([KN 197](#)). Vi ser det også i de tidligere alarmende meldinger om forholdene i Antarktis som er

blitt litt kaldere og med økt havis ([KN 232](#)). Ikke minst skal det ifølge teorien bli kaldere ved økt CO₂ under de rådende atmosfæriske forhold – stikk i strid med IPCCs modellberegninger. Usikkerhet har aldri vært et profilert tema innen IPCC.

Samrøre vitenskap og politikk

Den omtalte utarbeidingen av «SPM» er en klar illustrasjon. Verre ble det allerede i rapporten i 1996. Vitenskapskomiteens konklusjon om at man måtte ha vesentlig større kjennskap til de naturlige variasjoner før man kunne vurdere menneskelig påvirkning, ble endret. Clinton-administrasjonen utøvde kraftig påtrykk fordi de trengte et sterkt utsagn i en konferanse der de ville foreslå utslippsreduksjoner ([KN 83](#)). Endringene gikk via *appreciable* (verdsettes) til *discernible* (merkbar) for amerikanerne var fornøyd ifølge historikeren Rupert Darwall. Forslaget om å sløyfe referanser til de varme 1930-årene (støttet av Norge) i 2007-rapporten ville vært uhørt i en vitenskapelig gruppering. I 2014 øvde myndighetene i fem land, deriblant Norge, sterkt påtrykk for å profilere mer markante negative effekter. Prof. Richard Tol trakk seg pga. den uvitenskapelige interveneringen.

Konklusjon

Med den siste mellomrapporten i 2018 har man forlatt vitenskapen helt. Mens IPCCs støttespillere søker å dekke seg i debatten med at det også er synlige naturlige variasjoner, tar IPCC nå utgangspunkt i at endringene er menneskeskapte. Mens 1 000 vitenskapelige publikasjoner siste 3 år støtter opp om betydningen av naturlige variasjoner. Paradoksalt nok er det IPCCs konklusjoner det politiske Norge legger til grunn, inklusive det sannhetssøkende KrF, når vår viktigste næring – oljeindustrien – skal reduseres.